

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518451776/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

i Nat?" „Jeg har isinde at blive inde" svarte jeg, „og min Hest vil nok helst staae ude." „Det er en kjoen lille Kat" sagde han og gik rundt om Hesten, idet jeg stod af; men en Smule fransk paa Forbenene – aa! *Morten!* den blakkede *Kjesten* er stærris ousen, glem ikke at trække hende til Tyrs! – Naa velkommen skal Du være! – Læg et Tøjr paa denne Pillik, *Morten!* og sæt bam ud i Svinetofien! og glem ikke at ringe den store Soe! den gaer og roder i Kartøflerne. Hører Du! – Gaae nu indenfor, (det gjorde jeg) og lad Hville falde paa Dig! Hvad vil Du først have? en Thevandsknægt? Hvordan har Du saa levet siden Sidst? Du er bleven gammel – *Maren!* giv os Thevand!" Disse sidste Ord raabte han ud af Kjøkkendøren.

Denne Modtagelse jog enhveromhelst poetisk Eruption tilbage i min noget afkjølede Barm, og Omfavnelsen udeblev. Imidlertid stak een Rolling efter den anden Hovedet ind ad Kjøkkendøren, for at see den fremmede Mand, og til samme Tid saae jeg et Par Ansigter paa Vinduesruderne, der forsvandt saa hastig jeg kastede mine Øjne derhen. „Er det Dine Børn alle?" spurgte jeg: „hvormange har Du vel?" „Een for hver Finger" svarede han mørk og treven: „jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre med dem. Man har ondt ved at holde Klæderne paa Kroppen af dem; at holde Nogen frem til Studeringer, det er plat umuligt. Hvad skal der blive af dem?" Nu kom hans Kone med Theen; jeg hilste. „Kjender Du ham?" spurgte *Ruricolus* hende: „det er den Samme, som engang dyppede Dig i Bækken ved Svirumgaard." – Ja i Sandhed! det var hende; men ak! ogsaa hun hvor forandret, baade af Ansigt, Skabning og Væsen! – „Ej see!" sagde hun med et tvungen Smil og arrangerede Thebordet: „det glæder mig at see Dem igjen – det er længe siden vi havde den Ære – maae jeg gie Fløde eller Rum?"

Dog, hvorfor skulde jeg længere trætte Læseren ved Beskrivelsen af et Optrin, der paa mit varme Blod havde en ganske cremortartarisk Virkning? – Saaledes kan Tiden udslætte, dæmpe, tilintetgjøre Skjønhed, Vid og Munterhed, og hvad den maaskoe kunde levne, det skal sikkerlig nok gaae under i Næringsorg, Tidens trofaste Medarbejder.

I graat Humeur forlod jeg tidlig den følgende Dag min stakkels rustificerede Ven, drøvtryggende paa det lidet opbyggelige, forslidte Æmne: *tempora mutantur et nos mutantur in illis* – Tiden foranderlig er og forandrer os Alle tillige.

P. Sp.